

[Automatisk tekstet av Autotekst med NB Whisper. Kan inneholde feil.]

[Hans Geir Aasmundsen]

Hei, du lytter til Refill, podkasten om religion, filosofi og livssyn.

[Alessandro Falcetta]

En podkastserie fra Universitetet i Stavanger.

[Hans Geir]

Mitt navn er Hans Geir Aasmundsen.

Jeg er religionsviter, og er mest opptatt av religion og filosofi ute i samfunnet, i politikken, kulturen, jussen og vitenskapen.

[Alessandro]

Og jeg heter Alessandro Falcetta.

Jeg er teolog, og er mest opptatt av religion og filosofi på skolen, i hverdagen, i troslivet og lokalsamfunnet.

Velkommen til en ny episode av Refill.

I dag har vi med oss to nye gjester.

Tanu Biswas og Trine Abbedissen.

Velkommen til dere begge.

[Trine Abbedissen og Tanu Biswas]

Tusen takk.

[Alessandro]

Ja, kan dere starte med å presentere dere sjøl?

Trine?

[Trine]

Ja.

Ja.

Jeg heter Frøken Abendissen på min skole.

Det er det elevene liker å kalle meg, på grunn av min navnehistorie.

Ellers er jeg dramapedagog og kontaktlærer på Harestad skole.

[Alessandro]

I Stavanger.

[Trine]

Nei, på Randaberg.

Og jeg jobber mye i Drama- og teaterpedagogene i Rogaland, som er en organisasjon som skal fremme dramaarbeid i skole og barnehage.

Ellers er jeg veldig opptatt av å bruke fiksjon og lek i klasserommet for å oppnå en kontakt og få tak i forskjellige nivåer som elevene er i. Og det hjelper på relasjonen.

Jeg mente at jeg var veldig flink til å lytte til elevene.

Så møtte jeg Tanu.

Og så fikk jeg et litt dypere perspektiv på det å lytte til elevene.

Så vi kommer tilbake til det.

[Alessandro]

Ja, det skal vi gjøre.

[Trine]

Eller så er jeg opptatt av teater og litteratur og god mat.

[Alessandro]

Ja, men sjekk det, vi har en del ting til felles her.

Tanu.

Vi er kolleger, vi.

[Tanu]

Ja.

Jeg heter Tanu, og jeg er filosof.

Jeg utvikler et perspektiv som kalles childism.

Dette er som feminismen, men fra barn og barndomsperspektiv.

Og jeg er førsteamanuensis i pedagogikk her på Universitetet i Stavanger ved lærerutdanning.

Så jeg er i mitt arbeid opptatt av hvordan vi kan lære av barn, og lære fra barn og ungdom.

Og ikke kun at det er sånn en voksentrisk tilnærming til læring der voksne er eksperter som underviser og lærer noe til barn.

For jeg tror jeg mener barn har mye å bidra til kunnskap og samfunn.

Og dermed jobber jeg også med fagkritikk av fag, pedagogikk og elevkunnskap.

Det er et av de fagene jeg underviser i på Lærerutdanning.

[Alessandro]

Men dette er kanskje noe litt nytt.

Childism er ikke en veldig gammel pedagogisk tilnærming.

[Tanu]

Nei, childrenism kommer fra childhood studies, og det er de siste 30 årene, kan vi si, at det har utviklet seg.

Og det er ikke kun i pedagogikk.

Det er jeg som pedagogisk filosof som er opptatt av å utvikle dette i utdanning og pedagogisk sammenheng.

Men det er utviklet i politisk filosofi, i bibelstudiet, teologi ... Girl studies, eller feminismen, nokså interseksjonalitet ... Det er flere. Og psykologi.

Det er flere områder der kjærligheten bidrar nå.

Men du har rett, det er et nytt, og veldig ungt område.

[Alessandro]

Men flott, vet du, da får vi en god mulighet for å undersøke dette videre.

Men jeg kan minne på de som lytter til oss, at på Refill-nettsidene har vi faktisk en artikkel som Tanu har skrevet om Childism.

Så bare gå og se på Refill på Universitetet Stavangers nettsider.

Da får du en fin og veldig godt skrevet artikkel som Tanu har forfattet.

Men da ... Vi har dette prosjektet som dere har vært involvert i. Et prosjekt ved Harestad skole, din skole Trine i Randaberg.

Sammen med elever på 7. trinn.

I dette prosjektet har elevene fått rollen som undervisere for studenter i grunnskolelærerutdanning ved Universitetet i Stavanger.

Kan dere fortelle litt mer om dette prosjektet?

[Tanu]

Jeg kan begynne med litt bakgrunn til prosjektet.

Hvorfor kom vi i kontakt, f.eks., Trine.

Det var i 2020, hvis jeg husker riktig, at Trine har fasilitert et workshop om dramapedagogikk og empati. Her på Universitetet i Stavanger.

Og det var en resonans for meg, og jeg var en deltaker i denne workshoppen.

Og en kjapp bakgrunn her er at da jeg var barn ... Så mora mi var skuespiller, og jeg vokste opp i teaterverden på 90-tallet, Bombay i India.

Men jeg var et veldig sjenert barn.

Jeg var annerledes og passet ikke inn veldig godt i klasse og sånne ting.

Så i et tidspunkt hadde mora mi meldt meg inn på et teaterkurs og dramakurs.

Og det var etter skole, så litt sånn en extra curricular activity.

Og dette var et punkt for meg som ... Altså det var ... Jeg hadde mye å bidra.

Jeg hadde mye å si.

Og det var gjennom drama og teater og jeg selv som barn opplevde noe viktig.

Ikke sant? Og relevant. Som en deltaker i et samfunn der jeg var.

Og etterpå har jeg studert filosofiske deler av drama og teater, særlig europeiske tradisjoner, men også samtidig Paulo Freires og Augusto Boals tradisjoner fra Brasil.

Så jeg hadde noe kontakt med dette, og jeg har selv jobbet med teater og barn.

Det var gateteater, street-teater, i Italia egentlig etterpå.

Så da jeg kom til Norge som førsteamanuensis i pedagogikk på lærerutdanning, i en kontekst der elevmedvirkning er veldig viktig, og begrep elevmedvirkning er veldig vanlig ... Det var litt rart for meg at pedagogikken selv hadde ingenting med drama å gjøre.

Og jeg var overraska der.

Så det var noe jeg savnet.

Så da jeg fant at det var en workshop om læring og dramapedagogikk, så tok jeg muligheten.

Og det var veldig inspirerende.

Og også den måten at du har fasilitert det på, Trine, med også en tilgang til din egen biografiske bakgrunn og identitet, sånne ting som hadde resonans.

Jeg var inspirert og tok kontakt etter workshopen med Trine for å utvikle noe nytt.

Og vi kan fortelle litt om hvordan vi gikk videre.

Eller hva prosjektet satte i gang.

Men kanskje du har noe for høst.

[Trine]

Jeg husker den workshopen jeg hadde om drama.

Empati.

Da ... Lag merke til deg og smilet ditt.

Det var som om jeg ... Som hun ... hun har lyst til å snakke med meg etterpå, følte jeg.

Og når du kom smilende mot meg og snakket om jeg kjenner til Augusto Boal, så smelter jo hjertet mitt.

For det er en teaterpedagog som står meg nært, da.

Og når du fortalte om dette med barns ... Viktigheten av barns perspektiv, og childisme, som faktisk jeg aldri hadde hørt det ordet før; Childisme.

Det hadde jeg ikke hørt.

Men jeg skjønnte jo dette med barns perspektiv.

Og til da så hadde jo jeg vært veldig opptatt av hva jeg ville lære ungene.

Selv om jeg var god til å lytte, og det visste jeg jo, at jeg var god til å lytte til barn.

Jeg får lett god relasjon til barn.

Men du ga meg et sånn dybdeperspektiv, og de tankene om ... Men hva med å bruke det barna sier, da?

Kan man virkelig ta dem på alvor?

De har faktisk noe å komme med til meg som lærer.

Som jeg kan bruke.

Så det tente jeg på, og derfor vil jeg samarbeide med deg.

[Alessandro]

Hvordan begynte dere dette prosjektet?

Kan dere fortelle om prosjektet?

[Trine]

Vi snakket jo sammen, jeg og Tanu, om hvordan vi skulle gjøre det her.

Dette var veldig viktig, at det var på barns premisser.

Og jeg snakket med min klasse og spurte rett og slett ... Hva vil dere at fremtidens lærere skal lære barn?

[Alessandro]

Og jeg kan si det igjen - det var et sjuende trinn.

[Tanu]

Sjette trinn.

[Trine]

Ja!

[Alessandro]

Beklager.

Det var jo sjette trinn.

[Tanu]]

Da vi begynte, var de for sjette trinn.

[Trine]

Ja, men vi avslutta i sjuende trinn.

Og da lagde vi et brainstormingsmøte i klasserommet.

Og mange ting kom opp, særlig dette med lek.

Du må lære studentene å leke med oss.

Og det kom opp ... Og så må du ha sånne dramaøvelser, for det er så mye lettere å lære når vi leker og har drama.

Og elevene mine kommer jo med konkrete eksempler, jeg har en lang liste her ... Og så kom vi inn på dette med ... identitet.

For mine elever husker min presentasjon, og jeg fortalte dem min navnehistorie om navnet mitt.

Og det sier jo noe om min identitet.

Og det var en av de tingene som kom frem i det brainstormingmøtet, og da jobbet vi videre med det.

Og vi kom vel da frem til at identitet og det å jobbe med biografi var viktige ting for barna.

[Alessandro]

Hvordan gikk dere videre med disse grunnleggende ideene?

[Tanu]

Det er viktig å fortelle om organisasjonsnivået.

For vi har skole som organisasjon og universitet som organisasjon som må jobbe sammen.

Det var et tilbud og det er en ordning som finnes også i dag. Hospiteringsordning kaller vi det.

Hospiteringsordning er lagt for at universitets, altså lærerutdanningsnivået av lærere og forskere, kan jobbe tett sammen med lærere på skolen.

Det er et universitets- og skolesamarbeid.

Og der fikk vi ... Jeg skrev prosjekt.

Jeg har tenkt på at jeg ønsker å observere og være inne i klasserom da Trine jobber med barn.

Men også ... Kan vi komme ... Altså, Trine kan komme inn og lære noe til mine lærerutdanningsstudenter. Men kan elevene være med?

Dette var ideen.

Så skriver jeg en søknad for å få ressurser fra hospiteringsordning.

Så vi fikk noen av timene som var dedikert for at jeg kunne reise til Randaberg og observere.

Så har jeg vært i et semester, det var mer sånn observasjonsbesøk.

Prat med Trine, og også elever, for å bli kjent med dem.

Og jeg satt i klasserommet og tok notater og har observert og vært med.

[Trine]

De var alle i klasserommet akkurat den dagen.

[Tanu]

Og det er akkurat nå, så det var litt tid som vi har fått kastet i. Så ja, det var litt tid jeg også har vært med.

Og det var en annen lærer fra KRLE og kunst og håndverk som var også med.

Så vi ble kjent med hverandre.

Jeg har også fortalt elever om childism og min filosofisk språk, kanskje, og forklart at jeg ønsker at de kommer til oss og være med.

Og på universitetet hadde vi støtte fra instituttleder, hospiteringsordningsansvarlig, samt med Lekelaben, som er kunst- og håndverksavdelingen ... På campus. Fordi spørsmål var også ... Hvordan skal rom være? Hvor skal dette finne sted?

Og lekelaben er et veldig spennende rom, som jeg mener er et godt eksempel på et fremtidig klasserom som ikke har bildeskjerm. Det er ikke digitalt, det.

Det er et totalt sånn ... Det er et veldig tomt rom med muligheter.

Det er hvitt, tomt rom med tavler og gardiner og sånn, så vi kan bruke det, og vi kan lage rom som vi ønsker.

Så elev har med mulighet for å medvirke og også påvirke hvordan rom selv skal være.

Vi har vært på det rommet.

Vi har jobbet med kolleger på universitetet for å få tilgang til rommene.

Og de var sånn pragmatiske organisasjonsnivåorganiseringer.

Også instituttleder på lærerutdanning har godkjent buss for å kjøre elever fra Harestad til UiS. Og jeg har jobbet med emnesvarlige på PEL, pedagogikk og elevkunnskap, 3 og 4, for dette må passe inn i lærerutdannings læreplan.

[Alessandro]

Dette ville være våre fjerde års studenter på lærerutdanning.

[Tanu]

Akkurat, ja.

Så det var to læreplaner vi må jobbe med.

Sjetteklassens læreplan og vår lærerutdanning, pedagogisk elevkunnskap og emner.

[Alessandro]

Men dette er et veldig interessant samarbeid som kanskje andre skoler kan få lyst på.

Vi får se, dere tar kontakt, og kanskje finner vi løsninger og ressurser et eller annet sted.

Man kan bare prøve og få se.

Men så dette er grunnlaget for prosjektet.

Kan du fortelle oss, Trine, veien videre i prosjektet?

Hvordan dette utviklet seg?

[Trine]

Ja ... Tanu kom til oss, og da hadde vi bestemt oss for hva vi skulle gjøre.

Vi skulle jobbe med biografi og identitet, og formen av det ... Da valgte vi dukketeater fordi vi var veldig usikre på hvordan tryggheten til elevene skulle ivaretas sammen med studentene.

Men hvis du bruker dukker, så får du et ekstra lag med beskyttelse når man skal jobbe.

Så vi valgte to måter å gjøre dukketeater på.

Den ene var med fingerdukker som var ferdige, og så ut som forskjellige historiske personer.

For eksempel Jesus, Einstein ... Frida Kahlo,

[Tanu]

Michel Foucault.

[Trine]

Disse dukkene var jo klare, og pene, søte små dukker som vi skulle finne biografien til.

Da måtte de google og bruke egne kunnskaper.

Og så skulle dukkene ha noen møter, der Frida Kahlo f.eks. møtte Jesus.

Hva ville de snakket om?

Hva ville Frida Kahlo sagt til Jesus?

Hva ville Jesus sagt til henne?

Og dette skulle da dramatiseres.

Og da var vi ... De var i det rommet i lekelaben.

Og da husker jeg at en av elevene mine sa ... 'Å, her er de jo helt kvitt!'

Og så var det en som sa ... 'Ja, hva skal vi gjøre her?'

Så begynte de å diskutere mellom seg hvordan de skulle organisere rommet for at de skulle få til dette dukketeateret.

Før studentene kom.

Og de jobbet på og bare ... De fant muligheter uten at vi sa noen ting.

Og det sa jo meg noe om at når vi pøser på med ting og tang, så er det ikke sikkert at det fremmer kreativitet.

Har du et hvitt rom, så kan det godt hende at elevene sjøl begynner å reflektere, begynner å snakke sammen.

Og skape ting, uten egentlig noen ting.

[Alessandro]

Kan jeg spørre deg, hvor mange elever var involvert i dette rommet?

[Trine]

På Lekelaben så var de ... seks stykker.

[Alessandro]

mm.

[Trine]

Og på det andre rommet ...

[Tanu]

På andre side.

[Trine]

Ja, det var samme gang, da.

På andre siden, der var et nytt, annet rom, der hadde vi laget et verksted.

Med filt, papp, lim, farger, pinner.

Der skulle de lage pinnedukker.

Altså tegne det på papp, og kle på dukkene med filtklær, og tegne ansikter.

For der skulle vi skape identitet til en dukke.

[Tanu]

Så elever ... Det var sånn syv eller syv studenter?

[Trine]

Ja, det var ca. syv på det ene rommet og syv på det andre rommet.

Så elevene mine forklarte studentene først hva de skulle gjøre.

Så hadde de en lek med studentene, for de hadde jo bestemt sjøl at de ville lære studentene å leke.

Så de som var på rommet med pinnedukkene, de viste først hvordan studentene kunne lage en pinnedukke. Og så forklarte de at nå skal dere lage deres egen pinnedukke med et navn og en historie.

Mens studentene ble satt i gang med dette, så gikk mine elever rundt og ga tips.

Kanskje du kan lage hår sånn.

Du kan lime på sånn.

For mine elever hadde jo gjort det to ganger før.

Og det var veldig rørende for meg å se hvordan mine elever gikk med hånda på ryggen.

Ja, veldig fint.

Bra arbeid.

Vil du ha litt hjelp?

Altså, de må ... De kopierte kanskje meg og andre lærere, da.

Så jeg sto egentlig bare på utsiden og så, og var en slags trygghet.

Jeg fikk noen blikk av og til.

Trine hjelp, hva skal jeg gjøre nå?

Så gikk jeg bort til deg og veileda litt, men ellers så sto jeg bare på utsiden.

[Alessandro]

Dette var det rommet hvor studentene fra UiS sjøl måtte lage pinnedukkene.

Og det var det andre rommet hvor studentene fikk allerede disse fingerdukkene.

Og hva skjedde der?

[Trine]

Hva skjedde med fingerdukkene?

[Alessandro]

Hva gjorde studenter og elever sammen?

[Trine]

De som hadde fingerdukker, de skulle jo bygge biografien.

Finne faktainformasjon om den personen de hadde fingerdukker om.

[Alessandro]

Så det var studentene som måtte finne faktainformasjon?

[Tanu]

Og elevene har fasilitert og forklart hvordan økt skal være.

[Alessandro]

Og etterpå hadde de en forestilling, kanskje.

[Trine]

Ja.

De som hadde fingerdukker, hadde en bitte liten forestilling der disse møtene skjedde mellom disse historiske personene.

Så vi organiserte det som en liten miniforestilling, da.

Så det var jo klapping og latter og ...

Elevene mine var jo sjenerte, selvfølgelig, men de fikk liksom en slags voksenrolle.

Jeg så at de følte seg viktige, for de kjente jo seg igjen i studentene som ble sjenerte og begynte å le.

For det har jo de vært gjennom før.

Så de kunne liksom si sånn ... Det går bra.

Dette er veldig fint.

De ble litt veslevoksne.

Det sier meg at de følte seg viktige og sette.

[Tanu]

Og jeg vil også fortelle litt om ... Husker du det med rom?

For vi må huske det er et tomt rom med møbler du kan bruke, eller objekter som du kan bruke.

Det var en elev som tok initiativ.

Og det var noen blokker og søyler der.

Så de har lagt teater selv.

Det så ut som et vindu.

Og de sa at her skal forestillingen være.

De tok de krakker, og de har lagd sånn en sirkel, og de sa OK, her skal vi sitte.

[Trine]

De lagde en amfi, liksom.

[Tanu]

Når vi tenker på elevmedvirkning, er det også viktig å tenke på at når man kommer i et klasserom der alt er ... Altså møbler har allerede en fast plass, ikke sant?

Du kan ikke bestemme hvordan rom skal være.

Det er mindre medvirkning.

Men her er et rom der de sier ... Ok, her er mitt rom.

Her skal jeg fasilitere et verksted.

Og vi må ha møbler på det møtet her.

Så de kunne komme selv med idéer for å påvirke.

Hvordan de skal bruke objekter, og lage rom selv.

Og dette er en medvirkningsarena.

Vi tenker ikke på så mye, men rom er veldig viktig.

[Trine]

Da må jeg bare lytte inn, at dette har jeg virkelig tatt videre til klasserommet mitt på Harestad skole.

For der sitter vi nå aldri i buss lenger.

Vi sitter rundt rommet, så det er alltid en stor overflate i midten som er åpen, som er fri til hva som helst.

For der kan det plutselig komme en pyramide.

Og der kan det plutselig bli en skog.

[Alessandro]

Hvis jeg hadde vært lærer, ville jeg tenkt at det er kjempespennende, og litt ... Jeg blir litt redd.

Jeg mister kontroll her.

Hva om plutselig jeg får en elev som har lyst til å tulle og gå midt i gulvet, for eksempel?

Jeg tenker worst case-scenario med en gang.

[Trine]

Nå har jo jeg gjort dette i mange år, og det er, som jeg har lært, at det er en del av prosessen.

Du må tillate elevene å få tulle.

Du kan ikke forvente at de gjør akkurat det du har tenkt i ditt hode, med en gang.

De er nødt til å komme til det sjøl.

Så da trenger kanskje en elev å springe ut på rom, ut på gulvet, og tulle litt.

Før han på en måte lander i det han har lyst til å uttrykke.

[Tanu]

Det er to ting her jeg også ønsker å komme inn i. For det med kontroll ... Og begrepet som vi lærer her også, på lærerutdanning ... Begrepet som klasseledelse.

Og det har vært veldig ... Det kommer også mye fra sånn classroom management.

Det kommer fra en stor neoliberalistisk bevegelse.

Public management-bevegelse, som også har kommet inn i skole-sektoren.

Der kontroll i klasserom er veldig viktig.

Men dette er motsatt.

Vi må dele kontroll.

Det er et lite samfunn, et community, og vi kan støle på at alle kan ta ansvar og dele ansvar for rom.

Og når det gjelder tull, ikke sant ... Det er tull.

Det er også en ... Hvordan du forstår dette.

For tull kan også være gull.

For å lære noe.

Nå i universitetet i voksenverdenen er det mye snakk om tullestudier.

At det ikke er noe vi kan lære av dette.

Det er samme logikken vi gjør med barn.

Men det kan være at ... For lærerens tolkning av hva barn gjør, er veldig viktig her.

Hvis du tolker det som tull, eller de gjør noe, de løper rundt klasserommet ... Hva er bak dette?

Hva er dette uttrykk for?

Hva er behov?

Hva vil de vise?

Er det noe jeg kan lære?

Er det noe jeg vet ikke om?

Så dette er også mulighet for å være åpen.

Og utvikle hva vi kaller egne profesjons ... Det er en profesjonsutvikling der for lærer.

Hvordan forstår du lærerrollen?

Kan det være nye?

Kan du dele kunnskap og også lære fra andre?

Så det er mye der, og det må ikke være kun sånn ...

Du sier, Alessandro, at man kan være redd for det.

Men da er det noe psykologisk ... Det må ikke være sant.

Det er worst case scenarios, og det er vår angst som spiller inn.

Og dette kan komme inn i veien for å møte det mennesket som vi ser som barn, vi ser som elev, ikke sant?

Men hva er her og nå?

Og hva kan vi lære av det?

[Alessandro]

Det som er betryggende, er at dere har gjort dette.

Og de har forstått at det funker.

Så du og Trine har til og med mange årserfaring med en slik tilnærming.

Men kanskje det også krever at du som lærer sitter ganske trygt på det sjøl, kan jeg tenke meg.

[Trine]

Ja, i akkurat det domenet på skolen er jeg ganske trygg på meg sjøl.

Og jeg har jo dramautdanning.

Jeg har jo master i drama og teater.

Så det har jo gjort meg trygg.

Men det er jo mange andre ting òg som har gjort meg trygg på dette.

Jeg har hatt en ledelse på skolen som har stolt på meg.

Jeg har fått lov til å gjøre det som jeg har forklart til dem.

Dette har jeg lyst til å teste ut.

Og de skjønner at jeg er en forskende lærer.

Jeg lærer hele tiden.

Og selvfølgelig har jeg jo en bakgrunn.

Min far var tryllekunstner og hadde et lite sirkus, så helt fra jeg var barn, så måtte jeg stå på scenen og bare tåle litt, da.

Og finne ut at det er ikke farlig.

Og de som kritiserer meg for å stikke nesa frem, de ... Kanskje de er bare litt usikre sjøl, jeg vet ikke.

[Alessandro]

Men vi kunne selvfølgelig gå dypere i mange av disse forskjellige fargene som jeg ser foran oss, og som jeg synes er kjempeinteressante for å gi oss et innblikk i en måte å gjøre skolen på som er litt eller ganske annerledes enn det som flest av oss er vant til.

Men la oss gå tilbake til prosjektet og til elevene og studentene.

Elevene sa du de var litt nervøse, men glade.

Kan du fortelle litt mer om reaksjonene til elevene i etterkant og prosjektet etterpå?

Og jeg skal spørre deg Tanu hvordan studentene våre har reagert på prosjektet.

[Trine]

Ja, de umiddelbare reaksjonene, det var litt sånn latter, nervøsitet, og stolthet, ikke minst.

Og jeg husker at de fortalte det til de andre elevene på skolen.

For det var ikke alle som var med på det trinnet, da.

Så det var ... De var stolte, det var latter, og litt sånn nervøse.

Og i ettertid, i intervju som jeg og Tanu hadde med de i forrige uke, og det er jo noen år etterpå ...

Så når vi snakker med dem, så ler de mye sammen når de mimrer.

'Å, husker du det, og husker du det?'

Og de sier at de synes det var gøy.

Og vi vet jo at hvis elever har det gøy, så lærer de også litt mer.

Men det var litt flaut og litt uvant, og det var noe nytt.

Dette tyder på at de fikk mange forskjellige følelser.

Og jeg tenker òg at hvis du er med på et læringsopplegg der du får mange forskjellige følelser, vil kroppen din huske det bedre. Ja.

Og de sier at de trodde at studentene forsto.

Og de sier at studentene ... De syntes det var kjekt å kunne lære studentene mer om lek.

Jeg hadde en lang liste.

Hva skal jeg velge?

Men jeg syns det var interessant å høre ... iallfall en siste kommentar som kom.

Det var så bra at vi fikk gjøre dette for de som skal bli lærere.

For det gjør jo noe med klassemiljøet, og det blir jo mye gøyere i timene.

[Alessandro]

Men jeg ser at det var veldig god tilbakemelding som du fikk fra elevene.

Og Tanu, hva var reaksjonen fra studentene?

[Tanu]

Studentene fikk instruksjon fra meg på forkant at de er ikke lærere.

Fordi de er veldig vant til å ta lærerrollen når de går ut på skolen i praksis.

Og de øver på dette.

Og jeg sa at rollen dere har, er dere lærer fra.

Og det betyr også at dere må ikke gå og tenke på barn som mennesker som trenger hjelp.

Så ikke gå videre for å si 'Trenger du hjelp? Trenger du hjelp?'

Bare lytt til hva de ønsker å gi deg.

For noen studenter var dette veldig vanskelig.

De hadde det instinktet her. Naturlig instinkt å spørre.

Når elever tenkte 'Ok, her er krok, og vi skal lage en sirkel med krok for å sitte' ... Studentene mine sa 'Ok, skal vi gjøre det?'

Og jeg sa nei.

La dem gjøre det, la dem organisere rom.

Så det var krevende for studenter.

Men samtidig, etter at de var ferdige, og de kunne komme inn i en rolle der de må lære fra elever, og at elever har en lærerposisjon der nå ...

Noe av tilbakemeldingen jeg fikk, var at de så sammenheng med noen økter de har gjort på engelskfag der de jobber med barn, og ikke på barn.

Det er viktig å tenke på.

Og de hadde mye ... De kunne også se ... noen begreper de jobber med, er læreplannivåer, fortolkning av læreplan.

Så de kunne se sammenheng med at elever kan være med på flere læreplannivåer.

Det må ikke kunne være at vi lager opplegg, og de gjør det.

Samtidig, det var også et nytt opplevelse at de måtte lytte til barn.

Og de har aldri tenkt på at en viktig praksis er profesjonell utøvelse.

Profesjonell utøvelse er å lytte og også kunne lære fra barn.

Så det var nytt, det var krevende.

Men de som husker det, jeg syns har lært noe.

[Alessandro]

Det å lytte til barn.

Og det høres ut som ganske enkelt, men egentlig er det ganske vanskelig.

Og dette var faktisk en viktig opplevelse for våre studenter.

For de opplevde det som ikke så lett å lytte til barn.

De er ikke vant til det.

Og det er noe som vi i grunnskole-, lærerutdanning må ta med oss.

Å lytte til våre studenter.

Ikke minst!

Og jobbe med våre studenter, slik at alle blir flinkere og lite til barn.

Nå jeg tenker vi nærmer oss litt slutten, men før vi gjør det, hva er planene videre i dette?

Har det noen planer til å utvikle samarbeid, og kanskje er vi ferdige med dette?

Hva tenker dere?

[Trine]

Jeg har jo ofte studenter på besøk hos meg, og jeg vil iallfall ta det med.

Og jeg vil fortelle dem om mulighetene i det å virkelig lytte og være åpen for svarene du får.

Ikke bare lytte, men du må jo ta imot og bearbeide de svarene du får.

Det vil jeg ta videre til studenter som jeg får.

Og så håper jeg jo virkelig at jeg får komme med studentgrupper, og andre lærere òg.

Får komme med elever til universitetet og oppleve det samme.

For det gjorde noe ... Jeg tror det gjorde noe stort, noe viktig, med de elevene som fikk være med på det.

Å føle at de var en del av å forme et samfunn.

Altså de fremtidige lærerne.

Jeg tror de vil føle seg veldig viktige.

Og jeg vil bruke ressursen som fins i det å jobbe på tvers av generasjoner.

Sånn at avstanden blir mindre, og det blir kanskje lettere å lytte til hverandre.

Og kanskje barna, mine elever òg, lærer seg å lytte til andre, og det er jo empati.

[Alessandro]

Jeg ser at det er mange viktige temaer her som har blitt tatt opp, og som fortjener å bli undersøkt videre.

For å si det igjen, for det er noe som er ganske nytt, tror jeg, for mange lærere.

Både på skolen og også på universitetet.

Tanu, vil du si noe i slutten av denne samtalen?

[Tanu]

Ja.

At ...

Hva vi tar videre, hva vi har lært ... Jeg har lært en at det er mulig at elever bidrar til lærerutdanning.

Og at dramapedagogikk er ... en lav terskel måte og inngang for å gjøre det.

Så jeg håper å integrere mer dramapedagogiske metoder som en del av ... pedagogikk og elevkunnskap, eller vi har også dramapedagogikk som et fag her.

Og kanskje ... Altså, det blir best hvis det kan bli sånn en vanlig del, integrert del, av lærerutdanning, at elever også kommer til universitet.

Og dette er ikke lenger kun envei-prosess der voksne går inn i skolen og lærer barn.

Så hva kan vi lære fra barn?

Ja, og det er også ... Ja, jeg har så mye å ... tenke videre og utvikle også både på et teoretisk nivå ... Og jeg håper at jeg kan bidra sammen med Trine og andre kolleger fra dramapedagogikk til å utvikle lærerutdanning ... Som ikke er sånn en voksensentrisk utdanning.

Fordi det gjelder barn og deres bidrag til samfunn.

[Trine]

Jeg får så lyst til å si noe.

For læreplanen vår er jo full av ordet 'lek'.

Vi skal jo leke med elevene.

I forskjellige typer lek.

Og hvem er ikke bedre til å leke enn barn?

[Alessandro]

Men jeg tror at vi har fått mye inspirasjon og kunnskap, og jeg har lært veldig mye i denne samtalen.

Og jeg takker dere to.

Tanu og Trine for at dere kom.

Det var veldig lærerikt, og ...

Takk for at du lytter til Refill hjemme.

Vi håper at du blir med oss igjen i neste episode.